

לימוד כ"ד

והגית בו יומם ולילה כ"ד ספרים - נגד כ"ד שעות ביום ובלילה

ספרי קודש

וכמשמרות נטועים. אם קבעת כ"ד ספרי תורה כמסמר בלבבך הם משמרין אותך. (מדרש תנחומא)
כ"ד ספרי המקרא הם עליו מליצי יושר, כמנין וח"י, נוטרי' ו'יתבוננו ח'סדי י'קו"ק. (הרמ"ע מפאנו)
כל סיפור הבא בתנ"ך הוא מפתחת שער של ישועה חדש שנתחדש לאותו צדיק ונפתח על ידו. (רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע)

**ב"ה - לימוד כ"ד ספרי קודש" - גליון 87 - כח כסלו תשס"ה לפ"ק
זיל ע": מכון נ"ך היומי ללימוד כל ספרי נ"ך במעגל השנה, ב' פרקים ליום - עיה"ק ירושלים תובבי"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות ללימוד תנ"ך בכל השנה
להחזיר עמדת "לימוד תנ"ך בכל השנה" ליושנה, לסיים כל התנ"ך בשמחת תורה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א
דרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא בריך רחמנא דיהב אוריאן תליתאי - תורה נביאים וכתובים

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ביצים הלכה ב

סימני ביצים, אם היו שני ראשיה כדין או שני ראשיה חדין הוא בודאי מעוף טמא. ואם היה ראשה אחד כד וראשה אחד חד, אז אפשר, היא טהורה. ואזי אם אומר מעוף פלוני וכו' יכולין לקנות ממנו, אבל על הסימנים הנ"ל לבד אין סומכין וכו':

כי איתא בדברי רבנו, נרו יאיר, על פסוק אכתב לו רבי תורתני כמו זר נחשבו (בלקוטי תנינא סימן כח), שמי שיודע איזה תורה נתנה לכתב ואיזה לא נתנה לכתב, הוא יכול להכיר איש ישראלי בין העכו"ם וכו'. והכלל היוצא; כי עקר היתרון של ישראל הוא בבחינת תורה שבעל פה, כי בתורה שבכתב יש להם גם כן איזה אחיזה, מאחר שהוא בכתב, הם יכולים גם כן לעסק בה, אבל תורה שבעל פה לא נמסרה רק לישראל לבד, ועל - כן זה שיודע איזה תורה נתנה לכתב ואיזה לא נתנה לכתב, הוא יכול להכיר ישראל בין העכו"ם, כי עקר יתרון ישראל הוא בבחינת תורה שבעל פה שנמסרה להם לבד וכו', עין שם:

(א) והנה איתא בתקונים בפסוק, "והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". 'ביצים' מארי מקרא. גם איתא שם, שביצים הם בחינת אפנים, בחינת עשיה, ועל - כן אין שום סימן מועיל להכיר בין ביצים טהורות לטמאות, כי זה ידוע שמינים

טהורים ומינים טמאים הם בבחינת קדשת ישראל וטמאת העכו"ם. כי מינים טהורים הם מסטרא דישראל, שהוא סטרא דקדשה, ומינים טמאים הם מסטרא דעכו"ם, שהם סטרא דמסאבא. ועל – כן עם קדוש, ישראל, שהם מבדלין מן העמים, הם צריכין להיות מבדלין מכל מינים טמאים שהם מסטרא דלהון, רק מאכלם צריך להיות בטהרה, דהינו מינים טהורים שהם מסטרא דישראל, כמו שנאמר, "אני ה' אלקיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה וכו' ובין העוף הטמא וכו' ואבדל אתכם וכו'", כי כמו שישראל מבדלין מן העמים, כן צריכין להיות מבדלים ממינים טמאים שהם גם כן בחינת טמאת העכו"ם כנ"ל. ועל – כן ביצים שהם בבחינת מקרא בחינת תורה שבכתב ששם יש גם להעכו"ם איזה אחיזה כנ"ל. על – כן אין שום סימן מועיל בהם להכירם שהם טהורים, כי שם קשה להכיר סטרא דישראל שהוא בחינת מינים טהורים, כי עקר ההכר הוא רק על – ידי תורה שבעל פה, שעל – ידי זה מכירין איש הישראלי כנ"ל, אבל בבחינת מקרא בחינת תורה שבכתב, בחינת עשיה ששם יש גם להעכו"ם איזה אחיזה כנ"ל; שם אי אפשר להכיר בין ישראל לעמים, בין מינים טהורים לטמאים. ועל – כן ביצים שהם בבחינת מקרא בחינת עשיה אין מועיל בהם שום הכר – סימן להכירם שהם טהורים, כי שם בבחינת מקרא אי אפשר להכיר בין טהור לטמא, בין ישראל לעמים, כי עקר ההכר בבחינת תורה שבעל פה כנ"ל, אבל בבחינת מקרא, בחינת תורה שבכתב יש להם גם כן איזה אחיזה כנ"ל. וזה בחינת עשרים וארבעה מיני עופות טמאים, כי עופין אנון נשמתין, כמו שנאמר בתקונים, ועופות טהורים הם הם בחינת נשמות ישראל, ועופות טמאים הם בחינת נשמות העכו"ם ועל – כן הם עשרים וארבעה, הינו עשרים וארבעה מיני עופות טמאים שהם בחינת נשמות העכו"ם כנגד בחינת כ"ד ספרי מקרא שבקדשה. ומאחר שמשם משתלשל איזה אחיזה לעכו"ם, שהם בחינת עופות טמאים, על – כן הם גם – כן עשרים וארבעה מינים זה לעמת זה. ועל – כן עופות טהורים לא נכתבו בתורה כלל, כי עופות טהורים שהם בחינת נשמות ישראל יש להם יתרון; שנאחזים בבחינת תורה שבעל פה כנ"ל. ועל – כן לא נכתבו בתורה, רק נמסרו בעל פה. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, עוף טהור נאכל

במסרת, כי עקר אכילת עוף טהור הוא רק על – ידי בחינת מסרת, הינו בחינת תורה שבעל פה, כי רק על – ידי זה שיש לו אחיזה בבחינת תורה שבעל פה, שזהו מעלת יתרון ישראל על העמים, על – ידי זה הוא מתר באכילה, כי אכילת ישראל הוא רק מה שהוא מסטרא דידהו כנ"ל:

ב) וזה בחינת סימני ביצים, דהינו ראשה אחד כד וראשה אחד חד, הוא סימן טהרה. שני ראשיה כדין או חדין הוא בודאי טמא, כי באמת ישראל אף – על – פי שיש להם יתרון שנמסרה להם תורה שבעל פה, אבל בודאי הם נאחזין בשתי התורות, בתורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי להם לבדם נמסרו שתיהן, כי באמת שתי התורות הם אחד, כי כלם נתנו מרועה אחד, כמו שנאמר, "משפטי ה' אמת צדקו יחדיו", כי באמת כלו אחד. וישראל הם מסטרא דקדשה מצד האחדות הקדוש ועל – כן הם נאחזין בשתי התורות; שבכתב ובעל פה, כי כלו אחד כנ"ל. וזה בחינת ראשה אחד כד ואחד חד שהוא סימן טהרה. זה רמז שהוא מסטרא דקדשה שהוא בחינת התורה שבכתב ובעל פה אשר שניהם אחד. וזה בחינת ראשה אחד כד, זה רמז על בחינת תורה שבכתב שהוא, כ"ד [עשרים וארבעה] ספרי המקרא. וראשה אחד חד, זה רמז על בחינת תורה שבעל פה שהוא בחינת חד, כי עקר החדוד הוא בתורה שבעל פה בחינת תלמידי חכמים המחדדין זה את זה בהלכה (כמו שדרשו רז"ל. שבת סג). וזה בחינת וכמסמרות נטועים בעלי אספות, הנאמר בתורה שבעל פה, כי מסמר ראשו חד, שזה בחינת תורה שבעל פה כנ"ל. ועל – כן ראשה אחד כד וראשה אחד חד הוא סימן טהרה, כי זה רמז על קדשת ישראל שהם מיחדין שתי התורות ונאחזין בשניהם, כי כלו אחד כנ"ל. אבל שני ראשיה כדין ושני ראשיה חדין הוא סימן טמאה, כי זה בחינת סטרא דעכו"ם, שהם בחינת נרגן מפריד אלוף, שהם בחינת הפרוד בין קדשא בריך הוא ושכינתיה, בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה. ועל – כן הם בבחינת שני ראשיה חדין או שני ראשיה חדין, כי אינם מחברים יחד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי באמת אנו רואים שיש להם גם כן בחינת בעל פה, הינו מה שחכמיהם בודים להם מלבם הנהגות ומשפטים בל ידעום וחכמות חיצוניות, אבל כל התורות פסולות שלהם שחכמיהם בודים להם בעל פה בכל דור

ודור; היא פסולה לגמרי ואין להם שום אחיזה וסמיכה, כי הם אינם מחברים תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי באמת תורה שבכתב ותורה שבעל פה שלנו דקדשה הם כלו חד, כי תורה שבכתב אין לה שום פרוש ובאור כי – אם על – ידי תורה שבעל – פה כפי המקבל בידינו לפרש כל מקרא ומקרא על – פי תורה שבעל פה שנמסר לנו מפי משה רבנו, עליו השלום, וכן תורה שבעל פה לבד גם כן אין לה מציאות כי אם על – ידי תורה שבכתב, כי כל תורה שבעל פה נסמך על מקראות של תורה שבכתב, כי ליכא מלתא דלא רמיזא באוריתא, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה:

נמצא, כי שני התורות הם אחד, כי אי אפשר שיתקיים זה בלא זה כנ"ל, אבל העכו"ם שאין מאמינים בתורה שבעל פה, אף – על – פי שהם עוסקים בתורה שבכתב שלנו אינם יכולים לנק ולקבל ממנה כלל, מאחר שאינם מאמינים בתורה שבעל פה שלנו המסורה בידינו איש מפי איש עד משה רבנו, עליו השלום, והם מפרשים המקראות כפי דעתם הרעה ומהפכים דברי אלקים חיים, אבל אף – על – פי – כן מאחר שעל כל פנים הם עוסקין במקרא, על כל פנים יש להם שם אחיזה קלה מעט מעט על – ידי השתלשלות רב, אבל התורה הפסולה שבעל פה שלהם, דהינו מה שהם בודים מלבם על – פי חכמתם, חכמות חיצוניות ודעות זרות היא רחוקה לגמרי מתורה הקדושה שלנו, כי אינם נסמכים כלל על שום מקרא, ואין להם שום מסרת, רק מה שהם בודים בעצמם מלבם. ועל – כן הם בבחינת נרגן מפריד אלוף, כי הם מפרידין בין תורה שבכתב ותורה שבעל פה ואינם מקשרין ומחברין יחדיו תורה שבכתב ותורה שבעל פה, אשר באמת כלו חד כנ"ל. וזה בחינת שני ראשיה כדין או שני ראשיה חדין שהוא סימן טמאה, מאחר שאין שם בחינת סימן התקשרות שתי הבחינות הנ"ל, שהם כ"ד וח"ד כנ"ל, רק כל אחד בפני עצמו, שזה בחינת פרוד שהוא סטרא דטמאה בחינת להט החרב המתהפכת, שיש לה שני חדודין שהיא שומרת דרך עץ החיים, הינו בחינת התורות פסולות שלהם שחכמיהם מחדשים להם, שהוא בחינת בעל פה שלהם, שהיא בחינת להט החרב המתהפכת, בחינת שני ראשיה חדין שהיא שומרת דרך עץ החיים. הינו התורה שהוא עץ חיים

למחזיקים בה, כי על – ידי התורות פסולות שלהם שהם בחינת להט החרב המתהפכת; המהפכים דברי אלקים חיים, על – ידי זה אינם יכולים לנק מעץ החיים – מהתורה הקדושה, כי אי אפשר לנק מהתורה הקדושה כי אם על – ידי אמונה בהתורה שבעל פה שלנו כנ"ל, ועל – כן שני ראשיה כדין שזה רמז על תורה שבכתב לבד בלי חבור תורה שבעל פה הקדושה שלנו, הוא בחינת סימן טמאה, כי לא זכה – נעשה לו סם המות, כי מי שרוצה לקבל מתורה שבכתב לבד בלי אמונת תורה שבעל – פה, הוא מהפך דברי אלקים חיים ונעשה לו סם המות. ועל – כן הוא סימן טמאה. וכן שני ראשיה חדין, הינו תורה שבעל פה לבד בלי חבור תורה שבכתב, שזה בחינת תורות פסולות שלהם שהם בודים מלבם כנ"ל. שהוא בחינת להט החרב המתהפכת, בחינת שני ראשיה חדין כנ"ל, ועל – כן הוא גם כן סימן טמאה, אבל ראשה אחד כד וראשה אחד חד שזה בחינת חבור שתי התורות כנ"ל, שזה בחינת קדשת ישראל שהם מצד האחדות, שהם מיחדין תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי באמת כלו אחד. ועל – כן הוא סימן טהרה כנ"ל. אבל אסור לסמך על הסימנים לבד כי שם אי אפשר להבחין ולהכיר מאחר שהם בבחינת מקרא בחינת עשיה כנ"ל;

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הַלְצִיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְלַיְלָה כִּי־דָ סְפָרִים

בַּיּוֹם וּבְלַיְלָה